

Praha-Žižkov, pro neděli 15. 3. 2020
P. Jareš

Rozšířené obzory *Abk 1, 1 – 5¹*

Na postavě proroka Abakuka můžeme vidět, že být v úzkém vztahu s Bohem může být pro člověka i břemenem. Zejména tehdy, když nám Bůh dává vidět lidi a jejich vztahy tak, jak je vidí on sám. Taková byla zkušenost Abakuka. Bůh mu ukazoval žalostný duchovní stav Božího lidu. Dával mu vidět, jak moc se Izrael odchýlil od svého Boha a jeho zákona. Všechno se jevilo tak, že zlí mají navrch nad těmi, kdo jsou Bohu věrni. Na proroka to působilo tísnivě a volal k Hospodinu, aby s tím něco udělal, aby to změnil. Avšak nedělo se nic. Zdálo se, že Bůh s tím vším zlem vůbec nic nedělá. Být prorokem často obnáší vnímání situace Božího lidu - církve - jakoby Božíma očima. Mnohdy to ale bývá zneklidňující pohled. Prozrazuje, jak moc jsme vzdáleni původním Božím záměrům s našimi životy. Prozrazuje naše společné bloudění. Prorocký pohled na stav církve prostě může být skličující. Když vidíme, čeho všeho se křesťané drží - jen ne Krista. Když vidíme, v jak bídém stavu jsou naše vzájemné vztahy. Podobně jako Abakuka nás to samozřejmě vede k modlitbám. Voláme o pomoc. Voláme k Bohu, aby ty poměry mezi námi změnil. Modlíme se za probuzení spící církve, aby jí znovu zazářil Kristus (Ef 5, 14). A neděje se nic. Přinejmenším nám to tak připadá. Někdy se nám spíš zdá, že věci se zhoršují. A možná se ptáme, proč nám to Bůh vůbec ukazuje, když s tím očividně nic nedělá.

Bůh však chce, aby jeho lid byl svatý (Lv 19, 2; 1P 1, 15n). Bůh chce, aby církev byla duchovně probuzená (Ř 13, 11 – 14). Bůh chce, aby jeho lid byl lidem skutečných Kristových následovníků. Když se modlíme za věci, které Bůh chce, Bůh naše modlitby slyší (1J 5, 14). To neznamena pouze to, že naše modlitby vnímá. Znamená to, že udělá to, zač se modlíme. Vždyť to byl nepochybně on sám, kdo do našeho srdce vložil ty prosby, ty otázky, tu touhu. Byl to Duch svatý, kdo nám vzal falešný klid. Bylo tomu tak i v případě proroka Abakuka. Bůh tehdy proroku ukázal, co dělá. Ukázal mu, že na Abakukův lid přijdou pohanští Babylóňané. Oni měli být nástrojem Božího soudu. Měli být nástrojem očistění Izraele od hříchu. Abakuka však Boží odpověď překvapila a polekala. Bůh hodlal použít k duchovní obnově svého lidu národ, který byl ještě horší než jeho lid – pohany, kteří uctívali modly! Boží odpověď na naše prosby o probuzení nás může překvapit, zneklidnit, ba šokovat. Součástí Boží odpovědi na takové prosby mohou být například změněné poměry ve společnosti. Nové nepřátelství světských vlád a úřadů vůči církvi. Nové hospodářské problémy. Nepokoje, války. Toužíme po tom duchovním probuzení opravdu až tak moc? Nebýt Božího Ducha spokojili bychom se vždy s něčím lacinějším a méně radikálním. Když ale pomyslíme například na čínskou církev, naší pozornosti nemůže ujít, že její největší rozkvět nastal poté, co se v zemi dostali k moci komunisté. Bůh může na

1 Základem kázání není pouze tento oddíl, nýbrž celá kniha Abakuk.

naše volání po obnově církve odpovědět tak, že zatřese všemi našimi jistotami. Je to zcela zřejmě postup, který bychom si sami nevybrali. Jakékoliv metody duchovní obrody, které vymyslíme pouze my sami, budou vždy jen povrchní.

Abakuk měl s novým Božím sdělením skutečné potíže. Jak Bůh může něco takového udělat? Jak se může na něco takového dívat. Je to snad celý příběh? Bude to tak už napořád? Je to celá odpověď? Samozřejmě můžeme mít stejné potíže jako Abakuk. Jak by zlí vládcové mohli být Božími nástroji? To budou mít ti zločinci ve světě pořád navrch? Pán Bůh však Abakukovi ukázal, že i na Babylóňanech bude vykonán soud. Už dávno bylo rozhodnuto o jejich odsouzení. Bůh už dávno vyslovil kletbu nad všemi jejich způsoby. Jsou to způsoby tohoto světa. Světa, jehož obrazem je právě Babylón. Bůh má pod kontrolou veškeré dění v tomto světě. I zlí vládcové mu nevědomky a nechtěně musí sloužit. Bůh je však drží jakoby na řetězu. Nemohou dál, než jim on dovolí. Přijde chvíle, kdy Bůh řekne dost. A ukončí vládu všech viditelných i neviditelných mocností a sil (srov. 1K 15, 24). Bůh už dávno odsoudil světskou společnost. Stalo se to tehdy, když svěští lidé zajali a usmrtili Ježíše (viz J 12, 31; 16, 11). To on zviditelnil ubohost, zlobu a bezmoc tohoto světa. On nevinný vzal na sebe hříchy všech lidí. Všechno zlo tohoto světa bylo souzeno a odsouzeno na osobě Pána Ježíše Krista. A každý kdo tomu skutečně uvěří, nebude odsouzen spolu se světem (srov. J 3, 18; 5, 24).

Celá kniha Abakuk je psána jako rozhovor proroka s Bohem. V průběhu tohoto rozhovoru prodělává prorok jakousi vnitřní proměnu. Postupuje od sklíčenosti k naději. Od nepokoje k pokoji. Bůh totiž rozšířil prorokovy obzory. Dal mu dohlédnout až ke konci světa, k Hospodinovu příchodu na tuto zem. Ke konečné záchraně Božího lidu. K přemožení všech jeho nepřátel. My dnes víme, že je to proctví o druhém příchodu našeho Pána Ježíše Krista (srov. 1Te 5, 23; 2P 3, 11 – 14). To bude den, kdy bude dokonána naše záchrana z moci tohoto zlého světa a kdy bude nastoleno království skutečné spravedlnosti – království Boží. To tehdy prorok zahlédl, i když ještě o našem Pánu Ježíši Kristu nevěděl. Ten pohled ho však upokojil. ***Vnější okolnosti jeho života se zřejmě nezměnily. Nahlédnutí do Božího velkolepého plánu ho však upokojilo.*** Vyznává, že Bůh je jeho silou. Vyznává, že v Bohu bude jásat, i kdyby nastala úplná bída: *„I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.“* (Abk 3, 17 – 18 ČEP). Vždyť uviděl, že Bůh bude mít poslední slovo. Duch svatý může takto rozšířit i naše obzory. Naše vyznání po vzoru Abakuka by pak mohlo znít třeba následovně: *„I kdyby v zemi byly nepokoje a opět vypukla válka, kdyby jídlo bylo na příděl a peníze ztratily svou hodnotu, já budu jáсотem oslavovat Krista, jásat ke chvále Boha, který je má spása.“*